

Z A T O Z

OTSALAR

*N. Alzola «Markue»ri, olerkaritzako bide
berrietara ongi-etorria emanaz.
EGAN aldizkarian «Kantuz eta itxaropenez»
sailari hasiera eman zionean. 1966. urtean.*

Otsalar-ek

Denok gara nekatuak,
denok,
kanta urratu horrekin.
Baina zure ta nere
gure
zorionak ez du mugarik
libertate haizeeri aterik
irikitzen ez zaion artean.

Oinaze minaren kantak
beti
persegituko gaitu zu ta ni ta
guziok
oro, tristeziak hatzemanik.
Munduko izakera, beltza eta
tristea denez.

Zer dela uste bizitza bat?
Seigarren sentituaren mututasunean
ez zait ezer nabari.
Nere zentzugabetasuna

oso handia da,
edozein aberek,
edozein landarek
konprenitzen duen
arrazoi xinglearekin jabetzeko.
Deusik ere ez dakit bizi
beharrez. Eta ogia eta
libertatea beharrezkoak
ditut irauñ ahal izateko.
Edozein aberek,
edozein landarek
bezala nik ere,
guk ere, bizitza
bizi ahal izateko.

Eskuz-esku,
besoz-beso
urratuko ditugu
bide berriak
oihaneko
gogo zaharretik
hornituaz.

Gogoaren muina
izanaren iturburutik
jasoaz, mundu zabalari
aurrez-aurre:
«soiña zaar,
berri gogoa;
... muin betirakoa».

Minezko kanta zaharra
amaituko da zure ta nere
ezpainenetan,
eta ez ordea gure herkideenetan.
Iraungo du muinez kideko
direnen artean. Iraungo du...
amodiozko kanta erroz
sustraitu artean alor helkorrean.
Larraka, luberri hezez
bihurtzean jarririk esperantza.

